

Mijn kleine oorlog

Louis Paul Boon

Download now

Read Online

Mijn kleine oorlog

Louis Paul Boon

Mijn kleine oorlog Louis Paul Boon

Mijn kleine oorlog Details

Date : Published 1983 by Querido (first published 1947)

ISBN : 9789021490700

Author : Louis Paul Boon

Format : Paperback 140 pages

Genre : Fiction, Cultural, Belgium, Novels

 [Download Mijn kleine oorlog ...pdf](#)

 [Read Online Mijn kleine oorlog ...pdf](#)

Download and Read Free Online Mijn kleine oorlog Louis Paul Boon

From Reader Review *Mijn kleine oorlog* for online ebook

Fabian says

Dwingend en intens, vooral de beginkronieken. Het was de eerste keer dat ik iets van Boon las en ik wil wel meer lezen. Het is typisch iets waarvan je denkt: hoe kan het dat ik nog niet eerder iets heb van hem heb gelezen? Zie ook Tsjechov. Ik ben blij dat het nu eindelijk gebeurd is.

Ik las de editie uit de Van In Boekentoppers 2015-2016.

Peter Rober says

Great book with stories about the 2nd World War as it was by ordinary people in occupied Belgium. What a great writer LPB is!

Elissa says

De taal is soms moeilijk te volgen, ik las het boek fluisterend of hardop om meer grip te krijgen op het verhaal. Het is wel een gevaarlijk realistisch beeld van wat de mensen tijdens de oorlog voelden en dachten. Prachtig.

Orky Tran says

Bibliografisch adres :

L.P. BOON, *Mijn kleine oorlog*, Uitgeverij Querido, Wommelgem, 2015, 116 blz.

Biografie :

Louis Paul Boon werd geboren in de Belgische stad Aalst. Hij was er jarenlang werkzaam als huisschilder, maar zat al enige tijd zonder werk. Hij is de auteur van een aantal sociale romans. Met kennis van zaken schreef hij over de opstandigheid, het machteloze cynisme en de hoop van de arbeiders op een betere toekomst. Boon schreef in 1942 zijn eerste boek, maar het duurde tot het midden van de jaren vijftig dat hij door de critici en het publiek werd gewaardeerd, vanwege zijn linkse (marxistische) opvattingen en zijn duidelijke afkeer van godsdienst. In Belgische katholieke bibliotheken werd zijn werk tot begin jaren zestig geweerd. (bron : <https://kunst-en-cultuur.infonu.nl/di...>)

Mijn leeservaring :

Mijn kleine oorlog speelt zich af tijdens en net na de Tweede Wereldoorlog. Toen ik in dit boek eerst las, verstond ik niet echt wat het doel was. Door verder te lezen begrijp ik dat het eigenlijk een verzameling is van verhalen en anekdoten over de Tweede wereldoorlog, geschreven door Boon, de auteur.

Ik vond het boek vrij goed geschreven omdat de auteur ruwe termen en uitdrukkingen gebruikte en dit maakte de zeer korte verhalen zeer realistisch en vaak ook emotioneel. We kunnen echt ervan afleiden dat er

onrecht was en dat de meeste mensen hopeloos waren. Doordat de verhalen en anekdoten zeer realistisch waren opgeschreven kon ik mij goed inbeelden hoe de maatschappij er toen uitzag en ook hoe de mensen zich voelde tijdens deze periode. Dit boek heeft echt een soort sfeer van geweld en dreiging in mij gecreëerd. In sommige hoofdstukken veranderde het vertelperspectief, meestal was het Louis (of ook Boon genoemd) maar soms waren de andere personages ook de verteller. Ik vond dit eerst verwarrend maar uiteindelijk vond ik dat dit een goed idee was van de auteur want daardoor kwam ik te weten wat de gedachten waren van de andere personages en hoe ze zich echt voelden. Elke hoofdstuk was zo menselijk, zo emotioneel en zo verdrietig.

Wat ik echt heb opgemerkt is dat hij af en toe beeldspraak gebruikte en dat hij ook verschillende lettertype gebruikte. De auteur wil echt de aandacht van de lezer naar zich toetrekken en bij mij is het echt gelukt. Wat ik ook tof vond is dat je bij elke hoofdstuk kennis maakt met een andere personage, er komt dus altijd iemand (of soms ook meerdere mensen) bij en dit gebeurt niet altijd bij boeken over oorlogen. Vaak draait het boek om 1 of 2 personen en de andere personages zijn dan vaak figuranten in tegendeel met dit boek. Wat ik minder goed vond is dat ik bijna niks heb bijgeleerd over de Tweede Wereldoorlog. Ik bedoel, alles wat er gezegd/verteld werd wist ik al en dit is misschien het negatieve kant van dit boek. Een oorlogsboek is vaak geschreven om het ware beeld van de realiteit te geven en dit heeft de auteur zeer goed gedaan. Ik zie “ Mijn kleine oorlog “ als een herinnering aan de Tweede Wereldoorlog en aan de mensen die deze oorlog hebben meegemaakt. Mensen van onze generatie zullen nooit begrijpen en nooit echt bewust zijn van wat er in onze geschiedenis is gebeurd. En dit boek kan ons een stap verderzetten naar het bewustzijn en kan ervoor zorgen dat mensen deze grote gebeurtenis niet zomaar vergeten of gewoon denken dat dit niets ergs was. Samengevat vond ik dit oorlogsboek wel tof zelfs al waren er enkele minpunten. Mijn leeservaring : Mijn kleine oorlog speelt zich af tijdens en net na de Tweede Wereldoorlog. Toen ik in dit boek eerst las, verstond ik niet echt wat het doel was. Door verder te lezen begrijp ik dat het eigenlijk een verzameling is van verhalen en anekdoten over de Tweede wereldoorlog, geschreven door Boon, de auteur.

Ik vond het boek vrij goed geschreven omdat de auteur ruwe termen en uitdrukkingen gebruikte en dit maakte de zeer korte verhalen zeer realistisch en vaak ook emotioneel. We kunnen echt ervan afleiden dat er onrecht was en dat de meeste mensen hopeloos waren. Doordat de verhalen en anekdoten zeer realistisch waren opgeschreven kon ik mij goed inbeelden hoe de maatschappij er toen uitzag en ook hoe de mensen zich voelde tijdens deze periode. Dit boek heeft echt een soort sfeer van geweld en dreiging in mij gecreëerd. In sommige hoofdstukken veranderde het vertelperspectief, meestal was het Louis (of ook Boon genoemd) maar soms waren de andere personages ook de verteller. Ik vond dit eerst verwarrend maar uiteindelijk vond ik dat dit een goed idee was van de auteur want daardoor kwam ik te weten wat de gedachten waren van de andere personages en hoe ze zich echt voelden. Elke hoofdstuk was zo menselijk, zo emotioneel en zo verdrietig.

Wat ik echt heb opgemerkt is dat hij af en toe beeldspraak gebruikte en dat hij ook verschillende lettertype gebruikte. De auteur wil echt de aandacht van de lezer naar zich toetrekken en bij mij is het echt gelukt. Wat ik ook tof vond is dat je bij elke hoofdstuk kennis maakt met een andere personage, er komt dus altijd iemand (of soms ook meerdere mensen) bij en dit gebeurt niet altijd bij boeken over oorlogen. Vaak draait het boek om 1 of 2 personen en de andere personages zijn dan vaak figuranten in tegendeel met dit boek. Wat ik minder goed vond is dat ik bijna niks heb bijgeleerd over de Tweede Wereldoorlog. Ik bedoel, alles wat er gezegd/verteld werd wist ik al en dit is misschien het negatieve kant van dit boek. Een oorlogsboek is vaak geschreven om het ware beeld van de realiteit te geven en dit heeft de auteur zeer goed gedaan. Ik zie “ Mijn kleine oorlog “ als een herinnering aan de Tweede Wereldoorlog en aan de mensen die deze oorlog hebben meegemaakt. Mensen van onze generatie zullen nooit begrijpen en nooit echt bewust zijn van wat er in onze geschiedenis is gebeurd. En dit boek kan ons een stap verderzetten naar het bewustzijn en kan ervoor zorgen dat mensen deze grote gebeurtenis niet zomaar vergeten of gewoon denken dat dit niets ergs was. Samengevat vond ik dit oorlogsboek wel tof zelfs al waren er enkele minpunten.

Marc says

Verzameling van verhalen en anekdoten over de oorlog. De meeste ervan zijn geschreven voor Zondagspost, aangevuld met moraliserende notities en enkele voor en nabeschouwingen.

De aanloop is vrij zwak, maar vanaf "De twee blinden" (p 63) komt er meer niveau in de verhaaltjes. Dat verhaaltje zelf is trouwens het pareltje.

Uit de verhaaltjes spreekt het leven van de kleine man in de oorlog, met zijn eigen kleine ongemakken en zijn groot leed. De zelfzekere en idealistische Boon van "de Voorstad groeit", verdwijnt geleidelijk op de achtergrond.

Dave says

My Little War, in English, which is actually available. This is a series of journal entries, creatively written, about the day-to-day impressions of life in Belgium during World War 2 from the very beginning to after the end. Not a great book but well worth reading if you happen upon this slim translation.

Anna says

This book is following in the footsteps of Louis-Ferdinand Céline, but it did not catch my attention as much as Céline did (That's quite hard, Céline is one of my favorite writers). Surely, Louis Paul Boon is a great writer, but the storylines were sometimes hard to follow.

Boon offers a heavy dose of symbolic disillusionment and self-conscious sentimentality, while writing almost nothing about the war itself. He cannot identify anything connected with the war, but this has a reason. It makes us readers think about the nature of war itself. I got lost in a strange world, but it was overall a good read.

Gijs Grob says

Korte vertellingen en schetsen uit de Tweede Wereldoorlog, gezien door de ogen van de gewone man.

Het ruwe, krachtige en felle proza is doordrenkt van een ingehouden woede en verdriet dat schrijnende, troosteloze, kleinzielige, goudeerlijke en gewetenbeproevende verhalen oplevert, met een grote liefde voor de mens en een dito afkeer voor onrecht en onnadenkendheid. Een monument voor iedereen die die jaren heeft moeten meemaken. Petje af.

Nick Scandy says

WHAT'S THE POINT OF IT ALL?

Stef Smulders says

Viel erg tegen bij herlezing. Is een aaneenschakeling van (heel) korte oorlogsanekdotes, al dan niet verzonnen. Voegt weinig toe aan wat je al over de oorlog weet en er is geen sprake van enige verbeelding die zou maken dat je je direct betrokken voelt. Niet meer dan een overbodig pamflet.

Franc ABC says

jazzy sfeer, korte grote fragmenten van kleine mensen tijdens en na WO II. Beklemmend, raak, vulgair en gevoelig maar oh zo menselijk en rake portretten, flarden, gedachtes. Boon voelt verwantschap met de jazz van de Boswell sisters (crazy people: <https://www.youtube.com/watch?v=ynwtY...>), maar benieuwd naar de bebop Boon...

Jim says

KICK 'EM HARD

"My Little War" is a fictionalized account of the Flemish writer Louis Paul Boon's travails as a frontline soldier during World War II. But don't mistake it for a hero's journey. Boon was captured after just three days of action, sent to a German prisoner-of-war camp and eventually allowed to return to his village in occupied Belgium. This slender volume, originally published in 1947 but only now available in English for the first time, is an anti-epic. Boon is less interested in his own misfortunes than in those of the people he encounters along his way.

Each chapter in "My Little War" takes the form of a short vignette that introduces a new character. We meet a malnourished woman "with the eyes of a thirty-year-old and the mouth of an eighty-year-old" who dies of cancer on the day the liberation forces arrive. A starving POW goes to the latrine in search of a piece of bread that came to him in a dream. Then there's the soldier who thoughtfully replaces the water in a goldfish bowl while occupying a dairy farmer's house in the countryside -- after smashing in the windows and bashing down the door.

If such stories seem equal parts comic and grotesque, it's because they're riddled with truth. In fact, many of them were originally published in newspapers. But on their own, Boon realizes, they may seem too anecdotal. So he gives each episode an italicized addendum that alternately expands and comments on it.

Here, Boon follows up on the fates of the people who shuffle through the deck of his narrative, adds details about people who suffered in similar situations or simply throws up his hands in despair at trying to pay tribute to them all.

During these meta-fictional asides, Boon's outrage pierces the decorum of the more anecdotal main accounts. It's as if he were reprimanding himself: How dare you tidy up this monstrousness with your pen? What right do you have to turn these crimes against humanity into a story?

In many ways, such a style is similar to that of Kenneth Patchen, the American poet and novelist who influenced the Beats and whose aphoristic prose constructions incorporated images, cut-up narratives and multiple type sizes and styles to get his antiwar message across.

Boon's pervasive nihilism also calls to mind the darker novels of another Belgian, the crime writer Georges Simenon. Yet the most distinctive feature of his narrative is its mode of address, which shuttles back and forth between the easy intimacy of war gossip and the hysterical ravings of someone confessing to things that will get him ostracized or shot or worse.

Boon exposes the myth of the combat narrative involving a group of protagonists who grow up together, fight together and die together. Instead, "My Little War" offers a nightmarish parade of strangers who try to do the narrator harm, either by sending him into battle or shooting him when he gets there. The situation worsens at home, where his countrymen and women are desperate to sell anything they can find -- a lump of coal, a malicious rumor, their dignity -- for the price of a bowl of soup.

Everyone has a part to play, and everyone is guilty of something, Boon concludes. But with so many atrocities suffered and indignities endured, the victims pile up, and each demands a testimonial. Boon does what he can, in his own inimitable style.

Or, as he writes toward the end of the novel:

"A last cry:

KICK PEOPLE HARD

TILL THEY GET A CONSCIENCE"

This review originally appeared in the L.A. Times.

MJ Nicholls says

Senryu Review:

Postwar postmodern
take on wartime ennui in
beguiling vignettes.

Steve says

Louis Paul Boon (1912-1979)

KICK PEOPLE HARD TILL THEY GET A CONSCIENCE

Twice during his lifetime the Flemish journalist and author Louis Paul Boon had to endure a German invasion of his country; as a little boy he witnessed the murder of a prisoner by German soldiers and as a grown man he himself became a prisoner of war of the Germans almost immediately after the commencement of the Blitzkrieg. Are there traces of that childhood trauma in his eyes?

Boon as prisoner of war (1940)

Fortunately, he was released alive and relatively quickly - I suppose the Germans didn't know he was a leftist, and they certainly didn't know that he was to be, briefly, editor of the *De roode Vaan*, the central organ of the Dutch speaking communists.(*)

Early in 1944 he started writing stories about his imprisonment and the occupation and published the first book version of *Mijn kleine oorlog* (My Little War) in 1947. Apparently the initial reception was not overwhelming, so thirteen years later Boon published a revised and further expanded version in the Netherlands. This version was much better received, but also by that time Boon was beginning to be recognized as one of the leading Dutch language authors of the 20th century. In the 70's he was in the running for the Nobel Prize.

Self-avowedly influenced by John Dos Passos, Boon was not interested in composing a linear, chronological novel about the war. In fact, what he wanted was to "Sling it in our faces, hurl it at our dismayed consciences." And so what one gets in *Mijn kleine oorlog* is highly compressed bits and pieces of chaos, carnage, fear, opportunism, death and naked survival held together by bitter irony and black humor. No real stories, just vignettes, impressions, snapshots.

An additional, unexpected layer of irony - and I don't know how much of this was added in 1960 - is provided by Boon's post-modern meta-fictional contortions. For example, many of the characters are called "What's-his-name", at one point one of the "What's-her-name"'s name is remembered with some tongue in cheek relief, and later Boon tells us "There are 36 people who think they're What's-his-name, and eleven gentlemen who give this particular writer angry looks whenever they walk by because they recognize themselves in Mr. Swaem—although he had only a symbolic Mr. Swaem in mind." The post-modern irony is laid on with a trowel in a section called "Self-Defense" in which he turns upon the reader, encourages him to write his own "Little War" and then offers him advice like

First and foremost the writer of a Little War has to believe that books are a form of public entertainment in which there can be no swearing or spitting on the ground and in which no one's sleeping conscience is ever startled awake. And then he has to remember that he needs to keep his eyes open at all times yet never write anything down as he actually sees it, because that isn't art—so the literary people tell us—that's just making yourself into a camera. And a writer has to be particularly careful not to walk down any dark alleys, since he might bump into someone who thinks he recognizes himself in Mr. Swaem the profiteer or that gentleman from the meat-inspection board or Proske or even What's-his-name himself.

Some of the would-be Mr. Boone's in the imaginary readership have gotten surly to the author's wife, upon which "I threatened to come and personally drag him out from behind his desk."

OK, then...

Mijn kleine oorlog is a discomfiting text. Horrors are described, some of humanity's worse sides are displayed, and these (admittedly partial) glimpses of reality are nearly negated by mischievous authorial poses and metafiction. Since I expect that the latter were not to be found in the chronicles published in installments late in 1944 (the earliest version of this text) and probably not in the reportedly raw 1947 version, it seems clear that they were not a necessary distancing device for the author in order to cope with the lacerating material. So, why? That is an honest question, not a veiled criticism,**) and one I cannot answer now. But I am intrigued by this surprising little text and have not done with Louis Paul Boon at all.

(*) Apparently, he couldn't toe the rapidly changing official party line.

(**) Although this question is not addressed, you might be interested in reading an interview with Boon at: <http://www.dalkeyarchive.com/intervie...>

Yoon says

A novel of WWII, biting and vivid and ferocious. It's told through kaleidoscopic vignettes; the characters, with all their flaws and foibles, are some of the most incredibly real I've ever seen. This is not a nice novel, but it is a brilliant one.
